

Første kapitel af "Pendul" af Lotte Garbers Gyldendal 2005

Drengen gik lige bag hende. De gik på en smal jordsti langs en rismark. På den ene side af dem stak lysegrønne risplanter op af mudret vand, på den anden var der en meter ned til næste mark. Sådan fortsatte det, trip trap, helt ned til floden i dalen.

Foran hende gik guiden med en stor rygsæk. Han vendte sig en gang imellem og grinede til dem. Drengen legede, at de gik på line mellem risterrasserne. Guiden sagde noget, som de ikke forstod. Hun gik nu nærmest baglæns og indprentede drengen, at han ikke måtte gøre nar ad guiden. Pludselig snublede drengen. Han faldt ned i mudderet, og det var ikke til at se, hvor dybt der var. Måske var rismarken bundløs, måske ville mudderet suge ham ned, måske ville han være væk for evigt.

Hun sagde en lyd, som kom helt indefra, og som hverken var et skrig eller et råb. Drengen rejste sig selv og grinede til hende, lidt nervøst. Hun fandt en Kleenex frem og tørrede ham, mens guiden grinede.

Hun pudsede solbrillerne, rettede på hestehalen, fugtede læberne, og så gik de videre langs risterrasserne. Lidt efter vendte hun sig om. Drengen var væk.

- Joachim! råbte hun og gik to raske skridt tilbage om et hjørne, men væk var han. Så satte hun farten op, og nu kom guiden også, og hun sagde korte engelske ord og gestikulerede til ham, at han skulle finde en pind, så de kunne søge efter ham i vandet.

- Joachim, råbte hun igen. - Det er ikke sjovt, Joachim!, og nu løb hun næsten. Mudderet sprøjtede op ad anklerne. Hestehalen løsnede sig, og hun fik hår ned foran solbrillerne. Hun gjorde ingenting ved det, og kinderne fik røde pletter.

Rundt om næste hjørne var hun lige ved at støde ind i en mand. Han stod med Joachim i hånden. Drengen lignede en stor mudderpølse og grinede ikke længere. Hun trak ham op i favnen, kyssede håret og fik mudder på læberne.

Solbrillerne røg op i håret, og hun rakte hånden frem mod manden.

- Thank you, thank you so much! sagde hun mange gange efter hinanden, og han tog ikke hendes mudrede hånd eller svarede på alle hendes spørgsmål. Hvad var sket? Hvad havde han gjort? Hvad hed han? Hvordan kunne hun takke ham?

Drengen begyndte at græde, og hendes stemme blev mere sprød, og hendes vejrtrækning lagde sig ikke. Manden lagde sin hånd på drengens ryg.

Hun blinkede to-tre gange og kiggede nu mest på mandens næse. Den var en smule fyldig, og på den sad et par små titaniumbriller. Han blinkede ikke, men kiggede lige på hende, uden smil, uden bevægelse, nærmest vredt. Så løftede han hånden, kun op til skulderen som en halv honnør og vendte sig for at gå.

Hun rakte hånden ud efter ham, men han var allerede på vej væk. Hans nakkemusklér bevægede sig under den sorte, barberknivsskarpe hårgrænse. Han havde svedt i sin skjorte. Så lagde hun også sin hånd på drengens ryg og stod lidt og kiggede efter ham.

Dagen efter sad hun med drengen på en fortovsrestaurant ved siden af landsbyens markedsplads. På bordet stod to skåle nudelsuppe med kylling sammen med en bærbar computer, en Leatherman kniv, to plasticbiler, en myggespray og en lipgloss.

Hun sad bøjet over sin rygsæk i færd med at tømme forlommen for krummer. Under det lave plasticbord så hun to ubehårede mandeben gå hen til disken. Hun hørte, at manden sagde "hello again" til drengen. Hun stødte ind i bordet, så den ene suppeskål røg på gulvet.

De skoldhede nudler ramte hendes bare tæer, og hun trak foden ind under sig.

- Mor, du har væltet din mad.

Hun skovlede nudler, kyllingestykker, chiliringe og limebåde op i skålen igen, mens hun holdt øje med manden. I dag svedte han ikke på ryggen.

Han var højere end de andre gæster ved disken. Hans ben virkede lange i forhold til den tætte overkrop. Hun rømmede sig, fugtede læberne og tog elastikken ud af håret. Hun forsøgte at rede det med fingrene. Drengen kiggede på hende med to runde øjne.

- Skal du slet ikke spise suppen, mor? Manden vendte sig om, og hun kiggede ned i sin skål med snavsede nudler. Han satte sig i skrædderstilling ved deres bord. Han styrede pindene og skeen ned i nudlerne nærmest på en gang, og drengen flyttede sine runde øjne over på ham og så tilbage på hende.

Manden præsenterede sig heller ikke i dag. Hun gravede en ske frem fra det grønne plasticbæger på bordet og gav den til drengen, men han skubbede skålen væk og sagde, at hans nudler også var blevet snavsede.

Manden spurgte, hvornår de skulle tilbage til Hanoi, og hun sagde, at det da ikke var sikkert, at de skulle til Hanoi. Det kunne være, de ville en tur ind i Kina, og så lavede hun en ny hestehale. Ved ordet Kina løftede manden øjenbrynet.

Hun tog sig til pengebogen på maven. I den lå visitkortet på en chauffør, der ville komme i morgen og hente dem i sin hvide jeep og køre dem tilbage til Hanoi.

Manden spurgte ikke mere. Et naturligt spørgsmål kunne være, hvad en blond kvinde, så tydeligvis europæisk, skandinavisk, dansk, med en femårig, blond dreng lavede her i byen Dien Bien Phu i de nordvietnamesiske bjerge, næsten inde i Kina.

Hun blinkede et par gange og satte skeen på plads igen. Manden pegede ned i sin skål og fik drengen til at efterligne ordet "pho", mens han gnavede af et baguette. "Pho", sagde manden igen og pegede på nudlerne. Han sagde, at de skulle være glade for at få en så god suppe herinde i højlandet.

Hun roste ham for hans engelsk, men han kommenterede det ikke. Han fortsatte om pho's lyksaligheder, der normalt kun kunne fås i gaderne i de store byer.

Pludselig flækkede hans ansigt i noget, der lignede et smil, og så sagde han "mistress". Hun spærrede øjnene op, mens hun tog sig til den glatte ring på venstre ringfinger.

Han forklarede, at suppen hed "mistress". For når man er træt af ris tre gange om dagen, går man i byen og får noget fremmed.

Han tømte hurtigt sin skål, hvorefter han rejste sig, gav drengen og hende hånden og gik med et "have a nice further journey".

- Jo tak, hviskede hun på dansk og bestilte en grøn te. Hun fugtede en Kleenex og lagde den på vristen, der var blevet rød, dér hvor nudlerne havde ramt.

Ditte Winther, 36-årig radioproducer fra DR, kiggede på sin femårige søn Joachim. Hun gav ham lov til at gå hen og se på vandbøflerne ved flodbredden. Hun tændte sin bærbare og gik i gang med e-mailen til Poul, hendes mand og drengens far.